

บทที่ 5

เปรียบเทียบบทบาทของศาลเยาวชนและครอบครัวไทย กับศาลคดีเด็กและเยาวชนต่างประเทศในการคุ้มครองเด็ก จากการทารุณกรรมโดยบุคคลในครอบครัว

ขอบเขตอำนาจศาล

ดังที่ได้กล่าวในบทที่ 1 แล้วว่า ลักษณะการทารุณกรรมเด็กโดยบุคคลในครอบครัวมีหลายลักษณะ ซึ่งบางลักษณะอาจเป็นเรื่องละเมิดหรือความผิดอาญา บางลักษณะอาจเป็นเรื่องใช้อำนาจปกครองโดยมิชอบ และมีข้อสังเกตว่าการกระทำทารุณกรรมโดยการใช้เด็กไปในทางที่ผิด ซึ่งมีผลให้เด็กต้องตกอยู่ในความเสี่ยงกับอันตรายขาดสวัสดิภาพไป หรือการทอดทิ้งเด็กโดยให้เด็กได้รับอาหาร ที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม การรักษาพยาบาลที่ไม่เพียงพอ เนื่องจากปัญหาความยากจนของครอบครัว ทำให้เด็กต้องออกเร่ร่อนไปในที่ต่างๆ และเสี่ยงต่ออันตรายนั้น การกระทำทารุณกรรมดังกล่าวอาจไม่ใช่เป็นทั้งละเมิด ความผิดอาญาและการใช้อำนาจปกครองโดยมิชอบ แต่เป็นเรื่องสวัสดิภาพของเด็กที่ควรได้รับความคุ้มครองจากรัฐและศาลโดยตรง

ในปัจจุบัน ศาลเยาวชนและครอบครัวไทยมีอำนาจพิจารณาพิพากษาในคดีทารุณกรรมเด็กภายในขอบเขตของการใช้อำนาจปกครองโดยมิชอบเท่านั้น ขอบเขตของอำนาจศาลดังกล่าวอาจครอบคลุมไปถึงเรื่องละเมิดหรือความผิดอาญาได้ หากการใช้อำนาจปกครองโดยมิชอบนี้ บิดามารดาผู้กระทำทารุณกรรมเด็กได้กระทำไปในลักษณะที่เป็นการละเมิดหรือเป็นความผิดอาญาด้วย แต่อย่างไรก็ตาม หากการกระทำทารุณกรรมเด็กนั้นไม่เข้าข่ายการใช้อำนาจปกครองโดยมิชอบแล้ว เช่น การใช้เด็กไปในทางที่ผิด แม้จะมีผลให้เด็กต้องเสี่ยงต่ออันตรายและขาดสวัสดิภาพที่เด็กจำเป็นต้องได้รับความคุ้มครองจากรัฐก็ตาม ศาลเยาวชนและครอบครัวไทยในปัจจุบัน ก็ยังไม่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีทารุณกรรมเช่นนั้น หรืออาจกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า ขอบเขตอำนาจของศาลเยาวชนและครอบครัวไทยถูกกำหนดโดยความบกพร่องในการใช้อำนาจ

ปกครองของผู้ใช้อำนาจปกครองนั่นเอง

ศาลคดีเด็กและเยาวชน มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีทารุณกรรมเด็กโดยพิจารณาจากลักษณะของเด็กตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 300 ของ Welfare And Institution Code, 1937 ซึ่งหากเด็กคนใดมีลักษณะตามที่มาตรา 300 ได้กำหนดไว้ ศาลคดีเด็กและเยาวชนก็มีอำนาจพิจารณาพิพากษาได้ และมีข้อสังเกตว่า มาตรา 300 ได้กำหนด ลักษณะของเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางร่างกาย และทางเพศ ให้เป็นบุคคลที่อยู่ภายใต้อำนาจของศาลคดีเด็กและเยาวชนด้วย ซึ่งการกระทำทารุณกรรมทางเพศหรือทางร่างกายต่อเด็กนั้น การกระทำของผู้กระทำทารุณกรรมเด็กจะเป็นความผิดทางอาญาด้วย แต่กฎหมายก็ได้กำหนดให้ ศาลคดีเด็กและเยาวชนมีอำนาจพิจารณาและพิพากษาพิพากษาคดีดังกล่าวได้ โดยไม่จำเป็นต้องพิจารณาพิพากษาคดีทารุณกรรมเด็กดังกล่าวในศาลคดีอาญา ดังนั้น ขอบเขตอำนาจของศาลคดีเด็กและเยาวชนในการคุ้มครองเด็กที่ถูกทารุณกรรมจึงมีอย่างกว้างขวาง และครอบคลุมคดีทารุณกรรมเด็กที่เป็นทั้งคดีละเมิด คดีความผิดอาญา คดีการใช้อำนาจปกครองโดยมิชอบ หรือคดีที่ผู้ใช้อำนาจปกครองบกพร่องในการใช้อำนาจปกครอง และคดีทารุณกรรมเด็กที่เกิดจากลักษณะของเด็กเองว่าควรได้รับความคุ้มครองจากศาล แม้ว่าผู้กระทำทารุณกรรมเด็กจะมีได้กระทำความผิดทางอาญา หรือละเมิด หรือ บกพร่องในการใช้อำนาจปกครองก็ตาม

จากการเปรียบเทียบในเรื่องนี้ จะเห็นว่า ขอบเขตอำนาจของศาลคดีเด็กและเยาวชน มิได้ถูกกำหนดโดยความบกพร่องในการใช้อำนาจปกครองของผู้ใช้อำนาจปกครอง หากแต่กำหนดจากลักษณะของเด็ก ที่กฎหมายเห็นว่าเด็กนั้นควรได้รับความคุ้มครองโดยศาลคดีเด็กและเยาวชน ศาลคดีเด็กและเยาวชนจึงมีขอบเขตอำนาจในการพิจารณาคดีทารุณกรรมเด็กได้กว้างขวางกว่าศาลเยาวชนและครอบครัว รวมทั้งสามารถที่จะให้ความคุ้มครองแก่สวัสดิภาพและความปลอดภัยของเด็กในคดีทารุณกรรมเด็ก ที่การกระทำของผู้กระทำทารุณกรรมเด็กมิได้เป็นทั้งละเมิด ความผิดอาญา และใช้อำนาจปกครองโดยมิชอบ

การนำคดีมาสู่ศาล

การนำคดีมาสู่ศาลเยาวชนและครอบครัวไทยนั้น การเริ่มฟ้องเป็นคดีต่อศาล จะต้องอาศัยความสมัครใจของเอกชนผู้มีสิทธิยื่นฟ้องต่อศาลหรือผู้มีสิทธิร้องขอต่อพนักงานอัยการเป็นสำคัญ หากเอกชนดังกล่าวมิได้ร้องขอต่อพนักงานอัยการ พนักงานอัยการจะไม่มีอำนาจที่จะนำคดีมาฟ้องต่อศาลได้โดยลำพัง ในทำนองเดียวกัน หากเอกชนดังกล่าวมิได้ยื่นฟ้องเป็นคดีต่อศาล ศาลจะไม้อาจมีคำสั่งให้เจ้าพนักงานสังคมสงเคราะห์ของสถานพินิจ หรือผู้อำนวยการสถานพินิจ ทำการสืบเสาะภาวะความเป็นอยู่ของครอบครัว ใกล้เคียงประนีประนอมข้อพิพาทในคดี หรือจัดทำรายงานและความเห็นเสนอต่อศาลได้ ดังนั้น หากเอกชนดังกล่าวไม่สมัครใจที่จะยื่นฟ้องต่อศาล หรือร้องขอต่อพนักงานอัยการ ก็จะไม่มีการบวนพิจารณาใด ๆ ของศาล และจะไม่มีผลทางกฎหมายในการคุ้มครองเด็กใด ๆ ตามมา

การนำคดีมาสู่ศาลคดีเด็กและเยาวชนของมลรัฐ California ไม่จำเป็นต้องอาศัยความสมัครใจของเอกชนผู้มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับเด็ก เมื่อเจ้าพนักงานผู้รักษาความสงบ (Peace Officer) พบตัวเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรม เจ้าพนักงานนั้นม้ออำนาจที่จะดำเนินการให้ความคุ้มครองแก่เด็กนั้นเท่าที่กฎหมายจะให้อำนาจไว้ได้ทันที และนำเด็กส่งให้เจ้าพนักงานสังคมสงเคราะห์ เจ้าพนักงานสังคมสงเคราะห์จะดำเนินการสอบสวนและยื่นฟ้องต่อศาลต่อไป ซึ่งในกรณีที่เจ้าพนักงานไม่พบตัวเด็กที่ถูกทารุณกรรมด้วยตนเอง บิดามารดาหรือบุคคลผู้มีส่วนได้เสียอาจแจ้งเจ้าพนักงานเพื่อขอให้มีการนำคดีมาสู่ศาลได้ ซึ่งหากเจ้าพนักงานไม่ดำเนินการให้บุคคลดังกล่าวอาจยื่นฟ้องต่อศาลสูงเพื่อให้ศาลสูงมีคำสั่งให้ เจ้าพนักงานต้องนำคดีมาสู่ศาลคดีเด็กและเยาวชนได้

สำหรับในประเทศเยอรมัน การนำคดีมาสู่ศาลก็ไม่ต้องอาศัยความสมัครใจของเอกชน เช่นเดียวกัน เจ้าพนักงานขององค์กร The Youth Office จะเป็นผู้สืบเสาะ ค้นหา เด็กที่ควรได้รับความคุ้มครอง และฟ้องเป็นคดีต่อศาล เพื่อให้ศาลมีคำสั่งกำหนดมาตรการที่เหมาะสม ในการคุ้มครองสวัสดิภาพของเด็กและเยาวชน

รวมทั้งเข้าร่วมในชั้นพิจารณาสืบพยานหลักฐานด้วย

จากการเปรียบเทียบการนำคดีมาสู่ศาลเยาวชนและครอบครัวไทยกับศาลคดีเด็กและเยาวชนต่างประเทศ จะเห็นว่าในการนำคดีมาสู่ศาลคดีเด็กและเยาวชน ได้ตัดเรื่องความสมัครใจในการนำคดีมาสู่ศาลของเอกชนที่เกี่ยวข้องกับคดีออกไป และจัดโครงสร้างในการนำคดีมาสู่ศาลเสียใหม่ โดยกำหนดให้เจ้าพนักงานของรัฐ มีหน้าที่ให้ความคุ้มครองแก่เด็กที่ถูกทารุณกรรม และมีอำนาจที่จะดำเนินการนำคดีมาสู่ศาลคดีเด็กและเยาวชนได้ด้วยตนเองตั้งแต่ต้น เอกชนซึ่งได้แก่ บิดามารดา หรือบุคคลผู้มีส่วนได้เสีย ไม่มีอำนาจในการเริ่มฟ้องเป็นคดีต่อศาล ซึ่งลักษณะโครงสร้างในการนำคดีมาสู่ศาลเช่นนี้ จะมีลักษณะของหลักการเป็นการดำเนินคดีโดยรัฐ เช่นเดียวกับ การดำเนินคดีอาญาแผ่นดินตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาไทย ปัจจุบันนั่นเอง

กรอบระยะเวลาในการกำหนดวันนัดพิจารณา

กำหนดวันนัดพิจารณาของศาลเยาวชนและครอบครัวไทยมิได้มีกำหนดระยะเวลาที่แน่นอน คือ ในการกำหนดวันนัดพิจารณาคดีครั้งแรกของศาล วันนัดพิจารณาจะสามารถกำหนดได้ในวันใดขึ้นอยู่กับระยะเวลาที่ต้องใช้ไปในการส่งสำเนาคำฟ้อง การส่งคำให้การ การส่งสำเนาฟ้องแย้ง และการส่งคำให้การแก้ฟ้องแย้ง ซึ่งหากคู่ความฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งประวิงการรับสำเนาคำฟ้องหรือสำเนาฟ้องแย้ง หรือศาลไม่พร้อม เนื่องจากต้องนัดพิจารณาในคดีอื่น เป็นต้น เหตุต่าง ๆ เหล่านี้ย่อมทำให้ศาลไม่อาจกำหนดวันนัดพิจารณาคดีครั้งแรกได้ในเร็ววัน นอกจากนี้ ในการกำหนดวันนัดพิจารณาคดีต่อไป จะขึ้นกับความพร้อมของคู่ความและศาล เนื่องจาก ป.วิ พ.มาตรา 36 กำหนดให้ศาลต้องนัดพิจารณาต่อหน้าคู่ความที่มาศาล ซึ่งคู่ความอาจอ้างเหตุในการไม่มาศาลเพื่อประวิงคดีได้ กรณีดังกล่าวย่อมมีผลกระทบต่อระยะเวลาของการมีคำสั่งหรือคำพิพากษาของศาล ซึ่งหากศาลไม่อาจมีคำสั่งหรือคำพิพากษาได้โดยเร็วเด็กที่ถูกทารุณกรรมย่อมจะได้รับความคุ้มครองล่าช้าไปด้วย

กำหนดวันนั่งพิจารณาของศาลคดีเด็กและเยาวชนนั้น กฎหมายจะกำหนดระยะเวลาที่แน่นอนไว้ว่า ศาลจะต้องกำหนดวันนั่งพิจารณาค้างครั้งแรกภายใน 30 วัน นับแต่วันที่ศาลได้รับคำฟ้อง เพื่อพิจารณาและมีคำสั่งว่าเด็กนั้นเป็นผู้อยู่ภายใต้อำนาจของศาลหรือให้ยกฟ้อง และในกรณีที่ศาลมีคำสั่งว่าเด็กนั้นเป็นผู้อยู่ภายใต้อำนาจของศาล ศาลจะต้องกำหนดวันนั่งพิจารณาต่อไปภายในกำหนด 15 วัน นับแต่วันที่ศาลมีคำสั่งเช่นนั้น

จากการเปรียบเทียบในเรื่องนี้ จะเห็นว่า การกำหนดวันนั่งพิจารณาของศาลคดีเด็กและเยาวชนได้ตัดมูลเหตุต่าง ๆ ที่จะทำให้ศาลต้องกำหนดวันนั่งพิจารณาที่ล่าช้าออกไป เช่น การประวิงคดีของคู่ความ หรือศาลไม่พร้อมเนื่องจากต้องนั่งพิจารณาในคดีอื่น นอกจากนี้ การที่เจ้าพนักงานต้องเสนอรายงานการสอบสวนต่อศาล ซึ่งรายงานดังกล่าวจะต้องประกอบด้วยข้อเท็จจริงต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับคดี รวมทั้งคำให้การของเด็กและของบุคคลอื่นที่มีความเกี่ยวข้องกับคดีไปพร้อมกับคำฟ้องด้วยนั้น จะทำให้ศาลได้รับทราบข้อเท็จจริงล่วงหน้าก่อนวันนั่งพิจารณาค้างครั้งแรก ซึ่งทำให้ศาลอาจสามารถมีคำสั่งว่าเด็กนั้นเป็นบุคคลผู้อยู่ภายใต้อำนาจของศาลหรือสั่งยกฟ้อง เมื่อเสร็จสิ้นการนั่งพิจารณาในครั้งแรกได้ และในกรณีที่ศาลมีคำสั่งว่าเด็กนั้นเป็นบุคคลผู้อยู่ภายใต้อำนาจศาล ศาลจะต้องดำเนินกระบวนการพิจารณาต่อไป ภายในกำหนดระยะเวลาที่กฎหมายได้กำหนดไว้ต่อไป ซึ่งมีผลให้เด็กได้รับความคุ้มครองโดยเร็ว

พยานหลักฐานและการสืบพยานหลักฐาน

1. การสืบพยานหลักฐาน

การสืบพยานหลักฐานในศาลเยาวชนและครอบครัวจะต้องกระทำหน้าบัลลังก์ศาลในห้องพิจารณาคดีทั่วไป ต่อหน้าคู่ความที่มาศาล และโดยเปิดเผย เว้นแต่กรณีที่ศาลมีคำสั่งให้พิจารณาเป็นการลับ

การสืบพยานหลักฐานในศาลคดีเด็กและเยาวชนจะกระทำในสถานที่ที่จัดไว้โดยเฉพาะ และแยกจากห้องพิจารณาคดีทั่ว ๆ ไป บุคคลอื่นที่ไม่ใช่ศาลคู่ความ

บิดา มารดา ผู้ปกครอง ผู้เกี่ยวข้องกับคดี หรือยานบุคคลจะเข้าฟังการพิจารณาคดีไม่ได้

จากการเปรียบเทียบในเรื่องนี้จะเห็นว่า ในการสืบพยานหลักฐานของ ศาลคดีเด็กและเยาวชน กฎหมายบังคับให้ทำการสืบพยานหลักฐานในสถานที่ที่มีใช้ห้องพิจารณาทั่วไป และกำหนดให้มีการสืบพยานหลักฐานโดยลับ โดยการกำหนดห้ามมิให้บุคคลอื่นซึ่งมิได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีเด็กเข้ารับฟังการพิจารณา นอกจากนี้ กฎหมายมิได้กำหนดในลักษณะที่แน่นอนตายตัวว่า ศาลจะต้องสืบพยานต่อหน้าคู่ความที่มาศาล ดังนั้น ในกรณีที่มีความจำเป็น แม้คู่ความจะมาศาล ศาลอาจให้เด็กผู้ถูกทารุณกรรม เบิกความเป็นพยาน นอกการปรากฏตัวของบิดา มารดา ผู้กระทำการทารุณกรรมเด็กได้

2. การเบิกความของเด็ก

การเบิกความของเด็กในศาลเยาวชนและครอบครัวไทยนั้น เด็กผู้ถูกทารุณกรรมที่ถูกอ้างเป็นพยานจะต้องเบิกความต่อหน้าคู่ความซึ่งก็คือ บิดามารดาผู้เป็นจำเลย และต้องตอบข้อซักถามด้านและถามตึงเช่นเดียวกับพยานบุคคลที่เป็นผู้ใหญ่ซึ่งอาจทำให้เด็กไม่กล้าเบิกความเนื่องจากความประหม่า ตกใจ หรือเกรงกลัวว่าค่าเบิกความของตนจะมีผลร้ายต่อบิดามารดาผู้เป็นจำเลย นอกจากนี้ การที่เด็กจะต้องตอบข้อซักถาม ซักค้าน ถ้ามตึงเช่นเดียวกับพยานบุคคลที่เป็นผู้ใหญ่ ซึ่งไม่สอดคล้องกับความ เป็นเด็กที่มีวุฒิภาวะในด้านต่างๆ น้อย อาจเป็นเหตุให้คู่ความฝ่ายตรงข้ามฉวยโอกาสจากความด้อยวุฒิภาวะของเด็ก ถามหลอกล่อให้เด็กเข้าใจผิดและเบิกความไม่ตรงกับความเป็นจริงได้ อนึ่ง การที่ ป.วิแพ่ง มาตรา 95 ได้ห้ามมิให้รับฟังพยานบุคคลใด เว้นแต่บุคคลนั้นจะสามารถเข้าใจและตอบคำถามได้นั้น ถ้าเด็กผู้ถูกทารุณกรรมมีอายุน้อยและไม่สามารถเข้าใจหรือตอบคำถามได้ เด็กก็จะเบิกความเป็นพยานไม่ได้ ทำให้ขาดพยานหลักฐานแห่งคดีไป อย่างไรก็ตาม ในเรื่องค่าเบิกความของเด็กนี้ พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534 มาตรา 117 ได้บัญญัติหนทางแก้ไขในเรื่องนี้ไว้ โดยกำหนดให้

รายงานข้อเท็จจริงและความเห็นของผู้อำนวยการสถานพินิจที่เสนอต่อศาลนั้นเป็นพยานหลักฐานแห่งคดีที่ศาลจะต้องแจ้งให้คู่ความทราบ และคู่ความฝ่ายที่อาจเสียหายจากรายงานข้อเท็จจริงและความเห็นดังกล่าวมีสิทธิที่จะแถลงคัดค้านและนำสืบหักล้างได้

การเบิกความของเด็กในศาลคดีเด็กและเยาวชนนั้น กฎหมายและ Case Law อนุญาตให้เด็กเบิกความนอกการปรากฏตัวของบิดามารดาได้ นอกจากนี้ ในกรณีที่เด็กไม่อาจเบิกความในชั้นศาล ค่าให้การของเด็กที่ปรากฏในรายงานการสอบสวนของเจ้าพนักงานจะถูกถือเป็นพยานหลักฐานแห่งคดีด้วย

จากการเปรียบเทียบในเรื่องนี้จะเห็นว่า การสืบพยานในศาลคดีเด็กและเยาวชน เด็กอาจไม่ต้องเบิกความเป็นพยานต่อหน้าคู่ความฝ่ายตรงข้าม ที่เป็นบิดามารดาเด็ก สำหรับรายงานข้อเท็จจริงและความเห็นของผู้อำนวยการสถานพินิจและรายงานการสอบสวนของเจ้าพนักงานนั้น ศาลเยาวชนและครอบครัวไทยและศาลคดีเด็กและเยาวชนต้องให้ความสำคัญต่อรายงานดังกล่าวโดยเท่าเทียมกัน กล่าวคือ รายงานดังกล่าวต่างได้รับการยอมรับ (Admissible) เข้าเป็นพยานหลักฐานแห่งคดี จะมีความแตกต่างกันบ้างในเรื่องที่กฎหมายกำหนดบังคับให้รายงานการสอบสวนของเจ้าพนักงาน ที่เสนอต่อศาลคดีเด็กและเยาวชนนั้น จะต้องมามีค่าให้การของเด็กและบุคคลอื่น ๆ ที่มีความเกี่ยวข้องกับคดี ในขณะที่กฎหมายไทยมิได้บังคับโดยชัดแจ้งว่ารายงานข้อเท็จจริงที่ผู้อำนวยการสถานพินิจเสนอต่อศาลเยาวชนและครอบครัวไทยนั้นจะต้องมามีค่าให้การของเด็กและบุคคลอื่น ๆ ที่มีความเกี่ยวข้องกับคดีด้วย

3. ค่าเบิกความของบิดามารดา

การเบิกความของบิดามารดาผู้เป็นจำเลย ซึ่งเบิกความในฐานะพยานบุคคลในศาลเยาวชนและครอบครัวไทยนั้น ป.วิแพ่ง ได้ให้ออกสิทธิแก่พยานในการที่จะไม่เบิกความด้วยการไม่ตอบคำถามนั้นได้ ซึ่งผลจากการที่พยานใช้ออกสิทธิดังกล่าวมีแต่เพียงมีผลทำให้น้ำหนักความน่าเชื่อถือในค่าเบิกความของพยานผู้เป็นบิดามารดาลดน้อยลงเท่านั้น

การเบิกความของบิดามารดาผู้เป็นจำเลย ซึ่งเบิกความในฐานะพยาน

บุคคลในศาลคดีเด็กและเยาวชนนั้น หากการเบิกความดังกล่าวเป็นการเบิกความในกระบวนการพิจารณาที่ว่า เด็กนั้นเป็นผู้อยู่ภายใต้อำนาจของศาลคดีเด็กและเยาวชนหรือไม่ บิดามารดาจะไม่มีเอกสิทธิ์ใด ๆ ที่จะไม่เบิกความ และในกรณีที่บิดามารดาเบิกความในลักษณะที่เป็นการปกป้องตัวเอง (Against Self-in crimination) ศาลก็ไม่จำเป็นต้องเตือนให้พยานทราบ แต่กฎหมายจะให้ความคุ้มครองแก่บิดามารดาผู้เป็นพยานโดยกำหนดให้คำเบิกความดังกล่าวนี้ ห้ามมิให้รับฟังเข้าเป็นพยานหลักฐานในกระบวนการพิจารณาแห่งกฎหมายอื่น

จากการเปรียบเทียบในเรื่องนี้จะเห็นว่า ในกรณีที่บิดามารดาต้องเบิกความเป็นพยานในศาลคดีเด็กและเยาวชน กฎหมายจะบังคับให้บิดามารดาผู้เป็นพยานต้องเบิกความต่อศาล ถ้าเป็นการเบิกความในชั้นพิจารณาว่า เด็กนั้นเป็นผู้อยู่ภายใต้อำนาจของศาลคดีเด็กและเยาวชนหรือไม่ ในขณะที่เดียวกันก็ให้ความคุ้มครองแก่บิดามารดาผู้เบิกความ โดยห้ามมิให้รับฟังคำเบิกความดังกล่าวเป็นพยานหลักฐานในกระบวนการพิจารณาแห่งกฎหมายอื่น สำหรับการเบิกความของบิดามารดาในชั้นพิจารณาที่ศาลคดีเด็กและเยาวชนจะมีคำสั่งอย่างอื่นที่มีคำสั่งว่า เด็กนั้นเป็นผู้อยู่ภายใต้อำนาจของศาลคดีเด็กและเยาวชน บิดามารดาผู้เบิกความเป็นพยานยังคงมีเอกสิทธิ์ที่จะไม่เบิกความตอบข้อซักถามได้ และกฎหมายที่มีได้มีบทบัญญัติคุ้มครองให้ด้วยเช่นกัน

4. รายงานของเจ้าพนักงาน

ในศาลครอบครัวและเยาวชนไทย รายงานข้อเท็จจริงและความเห็นของผู้อำนวยการสถานพินิจได้รับการยอมรับเข้าเป็นพยานหลักฐานแห่งคดี ซึ่งคู่ความฝ่ายที่อาจเสียหายจากรายงานข้อเท็จจริงหรือความเห็นของผู้อำนวยการสถานพินิจอาจแถลงคัดค้านและนำสืบหักล้างได้

ในศาลคดีเด็กและเยาวชน รายงานการสอบสวนของเจ้าพนักงานได้รับการยอมรับเข้าเป็นพยานหลักฐานแห่งคดีด้วยเช่นเดียวกัน

จากการเปรียบเทียบในเรื่องนี้จะเห็นว่า ทั้งรายงานข้อเท็จจริงและความเห็นของผู้อำนวยการสถานพินิจ และรายงานการสอบสวนของเจ้าพนักงานต่าง

ได้รับการยอมรับเข้าเป็นพยานหลักฐานแห่งคดีเช่นเดียวกัน อย่างไรก็ตาม มีความแตกต่างกันในเรื่องข้อจำกัดในการเข้าเป็นพยานหลักฐานแห่งคดี กล่าวคือ รายงานข้อเท็จจริงและความเห็นของผู้อำนวยการสถานพินิจที่เสนอต่อศาลเยาวชนและครอบครัวไทยจะเป็นพยานหลักฐานแห่งคดีได้หรือไม่ ย่อมขึ้นกับความสมัครใจของเอกชนที่จะนำคดีมาสู่ศาล ซึ่งหากเอกชนไม่สมัครใจนำคดีมาฟ้องศาล ศาลจะไม่มีเหตุที่จะแจ้งให้ผู้อำนวยการสถานพินิจจัดทำรายงานข้อเท็จจริงและความเห็น เพื่อเสนอเป็นพยานหลักฐานต่อศาล ในขณะที่รายงานการสอบสวนของเจ้าพนักงานที่เสนอต่อศาลคดีเด็กและเยาวชนนั้นจะไม่มีข้อจำกัดในเรื่องความสมัครใจของเอกชนในการฟ้องคดี นอกจากนี้ รายงานการสอบสวนของเจ้าพนักงานได้ถูกเสนอเป็นพยานหลักฐานต่อศาลคดีเด็กและเยาวชนพร้อมกับที่เจ้าพนักงานสังคมสงเคราะห์ได้ยื่นคำฟ้องต่อศาล ขณะที่รายงานข้อเท็จจริงและความเห็นของผู้อำนวยการสถานพินิจ จะถูกเสนอเพื่อเป็นพยานหลักฐานต่อศาลภายหลังจากที่เอกชนได้ยื่นฟ้องต่อศาลและศาลมีคำสั่งรับฟ้องนั้น

5. ข้อสมมุติฐานของกฎหมาย

ในการสืบพยานหลักฐานในศาล ภาระการพิสูจน์พยานหลักฐานใด ๆ นั้น โดยหลักทั่วไปแล้วย่อมตกเป็นภาระของคุณความฝ่ายที่กล่าวอ้างข้อเท็จจริงอย่างใด ๆ ขึ้นมาเพื่อสนับสนุนคำฟ้องหรือคำให้การของตน เว้นแต่ข้อเท็จจริงนั้นจะเป็นข้อเท็จจริงที่รู้จักอยู่ทั่วไป หรือซึ่งไม่อาจโต้แย้งได้ หรือคุณความอีกฝ่ายหนึ่งได้รับแล้ว ในกรณีที่มีข้อสันนิษฐานไว้ในกฎหมายที่เป็นคุณแก่คุณความฝ่ายใด คุณความฝ่ายนั้นมีภาระการพิสูจน์แต่เพียงว่าตนได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่จะได้รับประโยชน์จากข้อสันนิษฐานนั้นครบถ้วนแล้ว

การสืบพยานหลักฐานคดีทารุณกรรมเด็กในศาลเยาวชนและครอบครัวนั้น กฎหมายวิธีสบัญญัติที่เกี่ยวข้อง มิได้มีบทบัญญัติเกี่ยวกับข้อสันนิษฐานแห่งกฎหมายที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการทารุณกรรมเด็กไว้โดยเฉพาะแต่ประการใด ดังนั้น คุณความฝ่ายที่อ้างข้อเท็จจริงว่าคุณความอีกฝ่ายหนึ่งทารุณกรรมเด็ก จึงต้องมีภาระการพิสูจน์ข้อเท็จจริงที่ตนได้กล่าวอ้างเพื่อสนับสนุนคำฟ้องของตน ซึ่งคุณความฝ่ายที่กล่าวอ้างข้อเท็จจริงนั้น อาจไม่สามารถพิสูจน์ให้ศาลเห็นได้อย่างชัดแจ้งว่าคุณความอีกฝ่ายหนึ่งได้กระทำ

ทารุณกรรมเด็กจริง เนื่องจาก การกระทำทารุณกรรมเด็กมักจะเกิดในสถาบันครอบครัว บุคคลอื่นที่มีได้อาศัยอยู่ในครอบครัวเดียวกัน และมิได้มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับเด็ก ย่อมยากที่จะได้รับรู้ข้อเท็จจริงอันเกี่ยวกับการทารุณกรรมเด็กที่จะมาพิสูจน์ให้ศาลเห็นได้ นอกจากนี้การทารุณกรรมจิตใจเด็กก็เป็นเรื่องหนึ่งที่พิสูจน์ให้เห็นได้ยาก

การสืบพยานหลักฐานคดีทารุณกรรมเด็กในศาลคดีเด็กและเยาวชนนั้น กฎหมายวิธีสบัญญัติที่เกี่ยวข้องได้มีการพัฒนาข้อสมมุติฐานของกฎหมายเพื่อช่วยในการพิสูจน์ กล่าวคือ คู่ความฝ่ายที่กล่าวอ้างว่าคู่ความอีกฝ่ายหนึ่งได้กระทำทารุณกรรมเด็ก จะมีการพิสูจน์เพียงแสดงพยานหลักฐานว่าได้มีบาดแผลจากการทำร้ายหรือมีเงื่อนไขที่เป็นอันตรายต่อเด็ก ซึ่งบาดแผลหรือเงื่อนไขเหล่านั้น มีการดำรงอยู่อย่างต่อเนื่องยาวนานผิดปกติวิสัย หรือมีการพิสูจน์แต่เพียงว่า บิดา มารดา ผู้ปกครอง หรือบุคคลอื่นผู้มีหน้าที่ดูแลเด็ก ได้มีการกระทำทารุณกรรมทางร่างกาย ทอดทิ้ง หรือได้มีการปฏิบัติอย่างทารุณโหดร้ายต่อเด็กคนอื่น ซึ่งหากคู่ความฝ่ายที่กล่าวอ้างสามารถพิสูจน์บาดแผล เงื่อนไข หรือการปฏิบัติทารุณกรรมต่อเด็กคนอื่นได้แล้วจะถือว่าได้มีการพิสูจน์ให้เห็นแล้วว่า จำเลยได้กระทำทารุณกรรมเด็กนั้น

จากการเปรียบเทียบในเรื่องนี้จะเห็นว่า การที่กฎหมายมีข้อสันนิษฐานแห่งกฎหมายที่เกี่ยวกับการทารุณกรรมเด็กเช่นนี้ จะช่วยลดภาระการพิสูจน์ของคู่ความฝ่ายที่ประสงค์จะคุ้มครองเด็ก ทำให้การพิสูจน์สามารถกระทำได้โดยรวดเร็วและศาลสามารถแสดงบทบาทในการให้ความคุ้มครองแก่เด็กที่ถูกทารุณกรรมได้มากขึ้น

อำนาจศาลในการมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง

ศาลเยาวชนและครอบครัว จะมีอำนาจในการมีคำพิพากษาหรือคำสั่งได้ 2 กรณี กรณีแรก คือ อำนาจตั้งผู้อำนวยราชการสถานพินิจเป็นผู้กำกับการใช้อำนาจปกครองของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ซึ่งอำนาจศาลในกรณีนี้ ศาลอาจมีคำสั่งในระหว่างการพิจารณาคดี หรือศาลอาจมีคำสั่งพร้อมคำพิพากษาให้ยกฟ้อง หรือให้เพิกถอนอำนาจปกครองก็ได้ ส่วนกรณีที่สอง คือ อำนาจในการมีคำพิพากษาให้ยกฟ้อง หรือเพิกถอน

อำนาจปกครองของจำเลย

ในศาลคดีเด็กและเยาวชน กฎหมายได้กำหนดลำดับขั้นตอนในการพิจารณา และอำนาจของศาลในแต่ละขั้นตอน โดยแบ่งเป็น 2 ขั้นตอน ที่มีความต่อเนื่องกัน กล่าวคือ ในขั้นตอนแรก จะเป็นการพิจารณาว่าเด็กนั้นเป็นผู้ที่อยู่ใต้อำนาจของศาล หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ เด็กนั้นมีลักษณะที่อยู่ในบังคับของมาตรา 300 หรือไม่ การพิจารณาในขั้นตอนแรกนี้ ศาลจะมีอำนาจที่จำกัดในการมีคำสั่งหรือคำพิพากษา คือ ศาลมีอำนาจเพียงให้ยกฟ้อง หรือมีคำพิพากษาว่าเด็กนั้นเป็นผู้ที่อยู่ใต้อำนาจของ ศาลคดีเด็กและเยาวชนเท่านั้น ซึ่งในการนี้ที่ศาลมีคำพิพากษาในขั้นที่สุดให้ยกฟ้อง คดี จะถึงที่สุด และศาลจะไม่มีอำนาจดำเนินกระบวนการพิจารณาต่อไปเพื่อมีคำสั่งหรือมีคำ พิพากษาอื่น แต่ถ้าหากศาลมีคำสั่งหรือคำพิพากษาว่าเด็กนั้นเป็นผู้ที่อยู่ใต้อำนาจของ ศาล ศาลจะต้องเริ่มกระบวนการพิจารณาเพื่อมีคำสั่งหรือคำพิพากษาอื่นที่อยู่ในขั้นตอนต่อ ไป ซึ่งในขั้นตอนที่สองนี้ ศาลมีอำนาจที่จะมีคำสั่งหรือคำพิพากษาได้หลายๆ คำสั่งด้วย ซึ่งคำสั่งแต่ละคำสั่งนั้น กฎหมายจะวางแนวนโยบายที่ให้ศาลมีคำสั่งเพื่อการเยียวยา ให้เด็กและครอบครัวสามารถกลับมาอยู่ร่วมกันในครอบครัวอีกได้โดยปกติสุข และให้ ความคุ้มครองแก่เด็กด้วย โดยจะให้ความสำคัญต่อแนวนโยบายดังกล่าวนี้ เป็นลำดับ ความสำคัญแรกสุด ซึ่งหากคำสั่งของศาลตามแนวนโยบายนี้ไม่ประสบความสำเร็จใน การเยียวยาให้เด็กและครอบครัวสามารถกลับมาอยู่ร่วมกันโดยปกติสุขได้ ศาลจึงจะ มีอำนาจที่จะมีคำสั่งใดๆ เพื่อคุ้มครองเด็กโดยไม่คำนึงถึงความแตกแยกของสถาบัน ครอบครัวได้ ซึ่งอำนาจของศาลในการมีคำสั่งหรือคำพิพากษาในขั้นตอนนี้อาจจัดเรียง ลำดับของคำสั่งศาลดังนี้คือ

ก. ศาลมีคำสั่งให้บิดามารดาดูแลเด็กต่อไป โดยห้ามมิให้มีการกระทำใดๆ อันเป็นการทารุณกรรมเด็ก หรือจำกัดอำนาจการควบคุมเหนือเด็กของบิดามารดา หรือ ให้บิดามารดาดูแลเด็กภายใต้การกำกับของเจ้าพนักงานคุมประพฤติ หรืออาจให้บิดา มารดาไปรับบริการ Child Welfare หรือบริการเพื่อให้ครอบครัวกลับเป็นปกติสุข โดยมีเจ้าพนักงานคอยช่วยเหลือและรายงานความก้าวหน้าในการปรับเปลี่ยนทัศนคติ

หรือพฤติกรรมของบิดามารดานั้นให้ศาลทราบ เพื่อที่ศาลจะได้มีคำสั่งที่เหมาะสมต่อไป ในกรณีที่ศาลเห็นว่า เด็กและบิดามารดาสามารถอยู่ร่วมกันได้ในครอบครัวโดยปกติสุข ศาลจะมีคำสั่งให้ยุติคดี หรือ

ข. ศาลมีคำสั่งแยกเด็กออกจากการดูแลของบิดามารดาเป็นการชั่วคราว และมีคำสั่งให้บิดามารดานั้นไปรับบริการ Child Welfare หรือบริการเพื่อให้ครอบครัวกลับเป็นปกติสุขไปพร้อมๆ กัน โดยมีเจ้าพนักงานเป็นผู้คอยช่วยเหลือและรายงานให้ศาลทราบ เพื่อที่ศาลจะได้มีคำสั่งอื่นที่เหมาะสมต่อไป ในกรณีที่ศาลเห็นว่าเด็กและบิดามารดาสามารถอยู่ร่วมกันได้ในครอบครัวโดยปกติสุขศาลอาจมีคำสั่งให้ยุติคดี หรือ

ค. ศาลมีคำสั่งแยกเด็กออกจากการดูแลของบิดามารดาผู้กระทำทารุณกรรมเด็กเป็นการถาวร และจัดให้เด็กได้อยู่ร่วมกับบิดามารดา หรือผู้มีสายสัมพันธ์กับเด็กที่เด็กมิได้อาศัยอยู่ด้วยในขณะเกิดการทารุณกรรมต่อไป และ ในกรณีที่ไม้อาจหาบุคคลดังกล่าวให้แก่เด็ก เด็กจะถูกนำตัวไปอยู่ในสถานที่ที่ศาลเห็นว่า เด็กจะได้รับประโยชน์สูงสุด (best interest) ในด้านต่างๆ เช่น สุขภาพ การรักษาพยาบาล การศึกษา ฯลฯ จากสถานที่นั้น ซึ่งคำสั่งศาลที่แยกเด็กออกจากบิดามารดาเป็นการถาวรนี้ บิดามารดา ผู้ถูกแยกตัวเด็กออกไปโดยคำสั่งศาลยังมีสิทธิในการเยี่ยมเยียนเด็กภายใต้ข้อกำหนดของศาล

จากการเปรียบเทียบในเรื่องนี้จะเห็นว่า การที่กฎหมายวิธีสบัญญัติที่นำมาใช้กับศาลคดีเด็กและเยาวชนได้จัดวางโครงสร้างของกระบวนการพิจารณาและอำนาจศาลในแต่ละขั้นตอนของกระบวนการออกเป็น 2 ขั้นตอน นั้น มีลักษณะที่สอดคล้องกับสภาพของคดีทารุณกรรมเด็กโดยบุคคลในครอบครัว กล่าวคือ ในกระบวนการขั้นต้นแรก ศาลไม่จำเป็นต้องพิจารณาพยานหลักฐานอื่นๆ นอกจากพยานหลักฐานที่จะพิสูจน์ว่าเด็กนั้นมีลักษณะที่อยู่ในบังคับของมาตรา 300 หรือเป็นผู้อยู่ภายใต้อำนาจของศาลคดีเด็กและเยาวชน ซึ่งทำให้ขอบเขตของพยานหลักฐานที่จะถูกนำมาพิสูจน์ในขั้นตอนนี้มีขอบเขตที่แคบลง ทำให้ศาลสามารถที่จะมีคำสั่งหรือคำพิพากษาว่าเด็กนั้นเป็นผู้อยู่ภายใต้อำนาจของศาลหรือพิพากษายกฟ้องได้โดยเร็ว มีผลทำให้เด็กได้รับความ

คุ้มครองจากศาลโดยทันที กรณีที่ศาลมีคำสั่งหรือคำพิพากษาว่าเด็กนั้นเป็นผู้อยู่ภายใต้
อำนาจของศาล ในทำนองเดียวกันฝ่ายจำเลยจะไม่ใช่เป็นภาระในการมาศาล หากมี
คำสั่งหรือคำพิพากษาให้ยกฟ้อง สำหรับกระบวนการพิจารณาและคำสั่งอื่นของศาลในชั้น
ตอนที่สองนั้น แม้ศาลจะสามารถมีคำสั่งอื่นใดได้อีกหลายคำสั่ง แต่การที่กฎหมายได้
กำหนดแนวนโยบายในการมีคำสั่งอื่นของศาล โดยให้ศาลมีคำสั่งเพื่อการคุ้มครอง
เด็กและเยาวชนมิให้เกิดความแตกแยกกันในสถาบันครอบครัวไปพร้อมๆ กันเสียก่อน
ซึ่งหากคำสั่งดังกล่าวไม่ประสบผล หรือมีข้อเท็จจริงใด ๆ ที่ทำให้ศาลไม่อาจมีคำสั่ง
ดังกล่าวได้ ศาลจึงจะมีคำสั่งเพื่อการคุ้มครองเด็ก โดยไม่คำนึงถึงความแตกแยกใน
สถาบันครอบครัวต่อไป แนวนโยบายในการมีคำสั่งของศาลเช่นนี้จะสอดคล้องกับสภาพ
ของคดีทารุณกรรมเด็กโดยบุคคลในครอบครัว ที่ทั้งเด็กผู้เป็นเหยื่อและบิดามารดาผู้
กระทำทารุณกรรม ต่างยังมีภาระหน้าที่และความผูกพันต่อกันและกันในฐานะบิดา
มารดากับบุตร นอกจากนี้ยังแสดงให้เห็นถึงเจตนาของรัฐในการที่จะก้าวล่วงเข้า
มาในสถาบันครอบครัวด้วยว่า รัฐจะก้าวล่วงเข้ามาคุ้มครองเด็กได้ภายในกรอบของ
ความจำเป็นที่ได้ถูกเสนอขึ้นมาเท่านั้น

การกำกับและควบคุมให้เป็นไปตามคำสั่งหรือคำพิพากษา

ศาลเยาวชนและครอบครัวไทย จะอาศัยผู้อำนวยการสถานพินิจและเจ้าหน้าที่
หน้าที่ของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของศาล เป็น
ผู้กำกับและควบคุมให้เป็นไปตามคำสั่งหรือคำพิพากษา

ศาลคดีเด็กและเยาวชน จะอาศัยเจ้าหน้าที่งานคุมประพฤติ ซึ่งสังกัดองค์กร
Probation Department เป็นแกนกลางในการกำกับและประสานการกำกับและควบคุม
ให้เป็นไปตามคำสั่งหรือคำพิพากษาร่วมกับองค์กรอื่น

การเปรียบเทียบในเรื่องอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่งานในการกำกับให้
เป็นไปตามคำสั่งศาลนี้ ไม่มีความแตกต่างกันในเชิงนัยสำคัญ

องค์กรที่สนับสนุนศาล

ศาลเยาวชนและครอบครัวไทย จะมีเพียงสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก และ เจ้าพนักงานของสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก ซึ่งเป็นหน่วยงานที่คอยสนับสนุนศาลในทั้ง ในชั้นพิจารณา และในชั้นกำกับควบคุมให้เป็นไปตามคำพิพากษาหรือคำสั่ง แต่เพียง องค์กรเดียว

ศาลคดีเด็กและเยาวชน จะมีหน่วยงานหลายหน่วยงานที่คอยให้การสนับสนุนการดำเนินงานของศาล ทั้งในรูปของหน่วยงานเฉพาะ หรือประสานประสานกัน ระหว่างหน่วยงานเฉพาะและหน่วยงานอื่นๆ เช่น หน่วยงานรักษาความสงบ เป็นต้น

ในมลรัฐ California ประเทศสหรัฐอเมริกา จะใช้การประสานประสานกันระหว่างหน่วยงานอื่นๆและสำนักงานคุมประพฤติ(Probation Department) คือ หน่วยงานรักษาความสงบ(Peace Office)จะเป็นผู้สืบเสาะ ค้นหาเด็กที่เจ้าพนักงานรักษาความสงบ เชื่อว่าเป็นเด็กที่มีลักษณะที่ควรได้รับการคุ้มครองจากศาลคดีเด็ก และเยาวชน ซึ่งเมื่อค้นพบเด็กดังกล่าวจะนำส่งองค์กร Welfare Department โดยเจ้าพนักงานสังคมสงเคราะห์ จะเป็นผู้ดำเนินการสอบสวนและยื่นฟ้องต่อศาล รวมทั้งเข้าเป็นคู่ความในการเสนอข้อเท็จจริงใดๆ ในชั้นพิจารณาของศาล ซึ่งภายหลังจากที่ศาลมีคำสั่งว่าเด็กนั้นเป็นผู้ที่อยู่ภายใต้อำนาจของศาล และได้มีคำสั่งอื่นใด เกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กและเยียวยาบิดามารดาเด็กเพื่อมิให้เกิดความแตกแยกในสถาบันครอบครัวแล้ว ศาลจะมีองค์กรคุมประพฤติและหน่วยงานอื่น เช่น หน่วยงาน Child Welfare หรือหน่วยงานบริการเพื่อให้ครอบครัวกลับเป็นปกติสุข เป็นหน่วยงานที่คอยสนับสนุนและคอยรายงานให้ศาลได้ทราบ เพื่อศาลจะได้มีคำสั่งที่เหมาะสม ไปด้วย และในกรณีที่ศาลจำต้องแยกตัวเด็กออกจากบิดามารดาเป็นการถาวร และศาลไม่อาจจัดให้เด็กนั้นไปอยู่ร่วมกับบิดามารดาหรือผู้มีสายสัมพันธ์กับเด็กที่เด็กมิได้อาศัยอยู่ด้วยในขณะเกิดการทารุณกรรม ศาลจะมีองค์กรอื่นที่จะรับตัวเด็กไปอยู่ในความดูแลต่อไป เช่น สถาน Foster Care เป็นต้น

ในประเทศเยอรมัน องค์กรที่สนับสนุนศาลจะมีลักษณะเป็นองค์กรเฉพาะ ปัจจุบัน คือ องค์กร The Youth Office ซึ่งเป็นองค์กรพิเศษ ทำหน้าที่คอยให้การสนับสนุนศาลในด้านต่างๆ ทั้งในการสืบเสาะ ค้นหาเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรม และแยกตัวเด็กออกจากสภาวะแวดล้อมที่อาจเป็นอันตรายต่อเด็กได้โดยไม่ต้องมีหมายศาล มีอำนาจสอบสวน และนำคดีไปสู่ศาลโดยเป็นผู้ยื่นฟ้องต่อศาล รวมทั้งเข้าร่วมในชั้นพิจารณาของศาล ตลอดจนคอยกำกับให้เป็นไปตามคำสั่งศาล ภายหลังจากที่ศาลได้มีคำสั่งหรือคำพิพากษาแล้ว

จากการเปรียบเทียบจะเห็นว่า ศาลคดีเด็กและเยาวชน มีหน่วยที่คอยให้การสนับสนุนศาลมากหน่วยงาน ซึ่งหน่วยงานต่าง ๆ เหล่านี้บางหน่วยงาน เช่น หน่วยงานเจ้าพนักงานผู้รักษาความสงบ (Peace Officer) มีอำนาจโดยอิสระที่จะค้นหาเด็กที่ถูกทารุณกรรมได้โดยไม่ต้องให้ศาลมอบหมาย ซึ่งจะช่วยให้เด็กที่ถูกทารุณกรรมสามารถเข้ามาได้รับความคุ้มครองจากศาลได้มากขึ้น เจ้าพนักงานสังคมสงเคราะห์ของหน่วยงาน Welfare Department ก็มีอำนาจที่จะสอบสวนและจัดทำรายงานการสอบสวนตลอดจนยื่นฟ้องต่อศาลได้ โดยไม่จำเป็นต้องรับมอบหมายหรือได้รับแจ้งจากศาลเสียก่อน ซึ่งรายงานการสอบสวนที่จัดทำขึ้นก่อนการฟ้องนี้จะช่วยให้ศาลสามารถรับรู้ข้อเท็จจริงได้โดยเร็วและสามารถมีคำสั่งให้เด็กได้รับความคุ้มครองจากศาลได้ทันกับสภาวะการณ์และความร้ายแรงของการทารุณกรรมเด็กอีกด้วย นอกจากนี้ ภาวที่ศาลมีองค์กรอื่นๆ เช่น องค์กรคุ้มครองสิทธิ หน่วยงานบริการเพื่อให้ครอบครัวเป็นปกติสุข ที่คอยให้การสนับสนุนในการกำกับให้เป็นไปตามคำสั่งหรือคำพิพากษาและรายงานให้ศาลได้ทราบ เช่น รายงานผลการกำกับให้เป็นไปตามคำสั่งศาลของเจ้าพนักงานคุ้มครองสิทธิ หรือรายงานผลการเข้ารับบริการเพื่อให้ครอบครัวเป็นปกติสุขของบิดามารดาผู้กระทำทารุณกรรมเด็ก เป็นต้น จะทำให้ศาลทราบข้อเท็จจริงเพิ่มเติม และสามารถมีคำสั่งที่เหมาะสมอื่นมาแทนคำสั่งเดิม ที่สอดคล้องกับเหตุการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปได้ตลอดเวลาจนกว่าคดีจะยุติ

โครงสร้างของวิธีพิจารณา และอำนาจของเจ้าพนักงาน

โครงสร้างของวิธีพิจารณาในศาลเยาวชนและครอบครัวไทย มีลักษณะให้ เอกชน ซึ่งได้แก่ บิดามารดา หรือญาติ เป็นผู้ที่มีอำนาจในการให้ความคุ้มครองแก่เด็ก ที่ถูกทารุณกรรม รัฐหรือเจ้าพนักงานของรัฐจะไม่มีอำนาจฟ้องเป็นคดี ไม่มีอำนาจสอบสวนภาวะแวดล้อมเกี่ยวกับการทารุณกรรมเด็ก และไม่มีอำนาจจัดทำรายงานข้อเท็จจริงและความเห็นเสนอต่อศาลตามที่กฎหมายได้ให้อำนาจไว้ หากเอกชนไม่สมัครใจที่จะเป็นผู้นำคดีมาสู่ศาลเสียก่อน หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า อำนาจของเจ้าพนักงานที่ ตามกฎหมายวิธีสบัญญัติที่เกี่ยวข้องได้ให้ไว้ จะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อเอกชนได้สมัครใจที่จะ นำคดีมาสู่ศาลแล้ว

โครงสร้างของวิธีพิจารณาในศาลคดีเด็กและเยาวชน กำหนดให้รัฐเป็นผู้มี อำนาจในการให้ความคุ้มครองเด็ก เจ้าพนักงานผู้รักษาความสงบมีอำนาจที่จะค้นหา และนำตัวเด็กที่เจ้าพนักงานเชื่อว่าเป็นเด็กที่ถูกทารุณกรรมมาอยู่ในความคุ้มครองได้ ด้วยตนเอง เจ้าพนักงานสังคมสงเคราะห์ มีอำนาจสอบสวนสภาพแห่งการกระทำ ทารุณกรรมเด็กและมีอำนาจฟ้องเป็นคดีต่อศาลได้ด้วยตนเอง โดยไม่จำเป็นต้องอาศัย ความยินยอมของเอกชนแต่ประการใด

จากการเปรียบเทียบจะเห็นได้ว่า การที่กฎหมายให้อำนาจแก่เจ้าพนักงาน ที่จะดำเนินการให้ความคุ้มครองแก่เด็กได้ โดยไม่ต้องรอความยินยอมจากเอกชนเสีย ก่อน ทำให้เจ้าพนักงานและศาลคดีเด็กและเยาวชนสามารถเข้ามาให้ความคุ้มครอง แก่เด็กที่ถูกทารุณกรรมได้ในทุกๆ กรณี เอกชนจะไม่อาจใช้ความไม่สมัครใจที่จะ ดำเนินคดีของตน มาขัดขวางรัฐในการคุ้มครองเด็กที่ถูกทารุณกรรมได้